

5 Porro hæ tres uerborum species inter se differunt. Verba enim primæ admittunt sensum Passiuum in omnibus personis, ut, yâsam sctovân, io son honorato, ego honoror. Secundæ autem speciei uerba sensum passiuum propriè non nisi in tertijs personis possunt admittere, ut, zemgliâ, yêst orâna od mené, la terra è arata da me; terra aratur à me: uel òrese; arasi; aratur. Tertiæ deniq. speciei uerba nulla ratione sunt passiuæ significationis sine particula (se), ut, xivêse xivòt velè trudni; uiuesi uita assai fatichosa; uiuitur uita ualdè laboriosa. Tecêse târk du gî: corre si corso lōgo. curritur cursus lōgus.

6 Intransitiua autem sunt, quæ neque in aliud suam actionem transferunt, neque ab alio recipere ulla in se facta mutatione possunt id, quod significant. Horum Prima species est uerbum substantiuum, quo utimur & in sua significatione, & coniuncto cum participijs uel actiuæ uel passiuæ significationis. Hoc autem est (Yesâm, yesi, yêst; sum es, est) Secunda species sunt uerba Absoluta, quæ, statim ut proferuntur, suam integram significationem demonstrant, quam neque aliunde accipiunt, neque in aliud transferunt, ut, maringnij: murmurat: tecê, currit: daxyii, pluit; blidi: pallescit. gleddâ, aspicio. pluyê, uituperat: smiyêse, ridet; Kri-
cij,